CULTURA și SPORT

IN INTÂMPINAREA CONGRESULUI DE UNIFICARE A ORGANIZAȚIILOR DE TINERET, SPORTIVII ȘI RIDICĂ NIVELUL IDEOLOGIC ȘI CULTURAL

La 19 Martie a. c. se va ține la București Congresul de Unificare a organizațiilor de tineret. In așteptarea înfăptuirii organizației unice revoluționare de tineret, massele de tineri muncitori, studenți și din lumea satelor, se află în mari întreceri socialiste, toate desfășurându-se sub semnul acestui mare eveniment istoric.

Tineretul sportiv din Republica Populară Română, care se află încadrat în marele proces al prroducției, întâmpină cu bucurie și entuziasm Confresul de Unificare și toate manifestările lui se desfășoară în cinstea creerii organizației unice revoluționare.

Din materialul pe care îl primim dela corespondenții noștri din toată țara reese limpede faptul că tineretul sportiv este alături de ceilalți tineri, și fiecare acolo unde muncește, educați, îndrumați și sprijiniți de Partid sunt folositori și se evidențiază în munca pentru îndeplinirea și depășirea Planului de Stat pe 1949.

Tineretul sportiv se pregătește pentru sezonul de primăvară din punct de vedere technic și fizic, cu dragoste și încredere, fiind decis ca la reluarea activității să poată îmbunătăți recordurile și să realizeze cât mai bune performanțe.

Sportivii vin tot mai des, și tot mai mulți în bibliotecl unde citesc și unde se interesează de cultură.

Ei citesc și când se adună în ședințe discută despre cele citite, clarifică nelămuririle ei pun probleme. Ei se duc la spectacole, în grup, și se simt din ce în ce mai bine în tovărășia culturii, care le îmbogățește cunoștințele și le deschide orizonturi curate și largi pentru activitatea lor viitoare.

In mai toate orașele se țin ședințe, conferințe și festivaluri în cadrul cărora sportivii se întâlnesc cu oamenii din muncile culturale și din colaborarea lor se ridică puternică acea unitate specifică tineretului și oamenilor muncii.

Sportivii, cluburile și grupările au biblioteci. Unele mai cuprinzătoare, altele abia la inceput. Cluburile au săli de lectură cu aparate de radio și colecții de ziare. Pe dealtă parte instituțiile de artă și cultură, teatrele, operele, etc. au acum săli de sport și chiar terenuri sportive. Multe din instituțiile de Artă și Cultură și-au format asociații polisportive care activează în campionate.

In întâmpinarea Congresului de Unificare tineretul sportiv își ridică necontenit nivelul ideologic și cultural, atât prin prezență regulată la toate ședințele educative, cât și prin citirea cărților și broșurilor apărute în editurile noastre. In mai toate cluburile, la intrare, lozinca dragă și cunoscută străjuie „Drumul spre stadion trebue să treacă prin bibliotecă". Și sportivii știu că aceasta nu este decât una din sarcinile lor, de a citi, de a-și ridica nivelul cultural și ideologic pentru a fi cât mai folositori Republicii Populare Române în munca de construire a socialismului.

COMSOMOLIȘTII DIN URALI PE ECRAN

Studioul de jurnale cinematografice din Sverdlovsk a prezentat pe ecranele regiunii jurnalul „Uralul Stalinist", numărul curent. Jurnalul este închinat aniversării de 30 de ani a Tineretului Comsomolist Leninist. Prin fața spectatorului sunt arătate în scene scurte, operele comsomoliștilor din Ural.

...Grupul de băeți și fete a venit la muzeul din Sverdlovsk, unde s'a deschis expoziția jubiliară comsomolistă. Bătrânul comsomolist din Ural, F. Bartov, povestește tineretului despre nașterea organizațiilor comsomoliste în Ural, despre primul secretar al comitetului guberniel Ecaterinburg, V. Eremin, omorât în mod barbar de către armata lui Kolciak. F. Bartov a fost delegat la al III-lea congres al tineretului rus, l-a văzut pe Vladimir Ilici Lenin, a auzit discursurile lui înflăcărate.

Tineretul din Ural urmează cu sfințenie învățăturile marelui Lenin. El participă în mod activ la construirea societății comuniste.

Să dea țării mai mult metal, să facă Patria și mai puternică, iată ce urmărește munca plină de abnegație a comsomoliștilor. In cinstea jubileului, tineretul dela uzina de mașini din Ural a montat excavatorul comsomolist.

Un original „cumul de profesiuni" a realizat comsomolistul E. Vaganov din regiunea Crasnomimsc. Tractorul lui este totdeauna în stare perfectă. In timpul liber E. Vaganov lucrează în grupa de cultivarea legumelor, organizată de tineret. Grupa a cultivat o bogată recoltă de cartofi.

Comsomolistul L. Costin, student la Institutul de politechnică „S. M. Kirov" din Ural, face o lucrare științifică în laboratoarele Institutului. Melodia din „Cântecul de Vară" este noua operă a studentului comsomolist E. Radâghin dela conservatorul din Sverdlovsk.

Statul sovietic se îngrijește pentru creierea condițiunilor bune de trai pentru tineret. La uzina metalurgică din Nijni-Taghilsk s'a amenajat o casă specială în care locuește tineretul. Tinerii muncitori au tot ce le este necesar pentru reacreația culturală. Aici oricând se pot citi cele mai noui ziare, cărți și reviste. Seara, în sunetele unei muzici vesele, tineretul dansează.

Scenele finale ale jurnalului arată tineretul sovietic pe stadioane. Sportul îi dă forțe noui, energie pentru ca să poată munci mai activ pentru binele Patriei.

Sportivi, știați că...

SBORUL FĂRĂ MOTOR, A PREOCUPAT mintea omului din cele mai îndepărtate timpuri?

Cele dintâi încercări de sbor fără motor ale omului au fost făcute într'o vreme când motorul nu era cunoscut și nimeni nu-și închipuia că o asemenea mașină ar putea să existe vreodată.

Deaceea omul a încercat să sboare cu aripi de șindrilă, de pânză sau de hârtie. Primele sboruri de acest fel, s'au sfârșit prin accidente grave, pentrucă un om cu aripi de pânză nu putea să miște aripile ca o pasăre și nici nu putea pluti cu ele ca o sămânță de păpădie.

După ce sborul cu motor a dat la lumină toate tainele plutirii în aer, câțiva sburători îndrăzneți s'au gândit să încerce din nou să sboare fără motor. Dar de data aceasta nu cu aripi de pânză, ci cu avioane mici, ușoare, fără motor și fără elice, conduse cu multă îndemânare și făcute să plutească în aer prin folosirea priceputâ a curenților din atmosferă.

Tineretul sovietic, în special, a fost în fruntea încercărilor de sbor fără motor și el ocupă astăzi primul loc în ceea ce privește știința sborului fără motor. Într'adevăr, o tânără sburătoare sovietică, Olga Klepicova, deține recordul mondial de distanță în sbor fără motor: ea a sburat 749 km. — aproape distanța dela Constanța la Oradea Mare.

Celelalte recorduri sovietice de sbor fără motor sunt la fel de impresionante. Vara trecută, un avion fără motor a reușit să sboare până la 8800 m. înălțime, iar un alt avion fără motor deține recordul mondial de durată pentru un sbor neîntrerupt de 56 ore.

SĂ ȘTIM:

«AMERICANII IN JAPONIA»

de O. Kurganov
„Cehov" de V. Ermilov

„Intrarea oprită" ! Sub semnul acestei inscripții fatidice aflate în toate restaurantele și teatrele japoneze, în trenuri și tramvaie, în hoteluri și băi publice, adevăratul mikado de astăzi — generalul Mac Arthur — încearcă să încrusteze întreaga viață publică a Japoniei într'un păienjeniș de decrete și de dispoziții și s'o izoleze de restul lumii. Nici un european, nici un alb nu poate intra într'un cinematograf, teatru sau vagon de tren în care se află japonezi, fără a fi însoțit de un „Gz", agent al poliției secrete întronate de americani.

In asemenea împrejurări, vizita ziaristului sovietic Kurganov care făcuse o călătorie de 10.000 mile dela Moscova pentru a vedea Japonia adevărată — nu aceia prezentată de filmele americane și revistele de peste ocean — a trebuit să fie într'un continu joc de v'ați-ascunselea, cu copoii serviciului secret.

Intreaga atmosferă întreținută în țară de americanii lui Mac Arthur, este caracterizată perfect de stâlpul de lemn din Nagasaki pe care scrie:

„In anul 20, luna 8-a ziua 9-a, după calendarul japonez, în orașul Nagasaki la o înălțime de 500 m. deasupra pământului, deasupra casei Nr. 170, a explodat bomba atomică".

In jurul acestei zeități a imperialismului american, propagandiștii abili au creiat tot felul de legende despre oameni și case prefăcuți într'un praf mai ucigător decât însăși bomba atomică, despre așa numitele friguri atomice, etc. Adevărul este că au fost distruse mai ales casele de lemn, hârtie și carton ale orașului și cei mai greu loviți au fost tocmai cei lipsiți de mijloace.

Șantierele navale Mitsuhizi din Nagasaki lucrează ca și înainte de război.

Așa zisa „Democrație" americană n'a schimbat nimic din vechea structură socială a Japoniei. Cele patru concerne gigantice (Dzaibatsurile) dețin ca și mai înainte toate pozițiile economice ale țării, în timp ce muncitorii lucrează tot 12 ore pe zi, pentru o bucată de pește putrezit.

Scris într'un stil plin de vioiciune, colorat reportajul lui O. Kurganov este o lectură captivantă și distractivă.

*

In editura „Forum" a apărut „Cehov" de V. Ermilov.

Viața lui Cehov, așa cum o arată criticul sovietic, nu este decât o permanentă luptă, luptă cu sine însuși, luptă cu familia sa, luptă cu o societate a cărei pieire el o prevedea, atunci când Marea Revoluție nu se afla decât în germene.

„Gândindu-te la Anton Pavlovici Cehov, spune autorul, băiat de prăvălie, elev-meditator, student la medicină și totdeodată furnizor de lecturi distractive pentru mici reviste humoristice de prost gust, te uimește din capul locului o trăsătură caracteristică: povara piedicilor ce s'au pus în calea unui mare talent".

Viața a abătut mereu noi încercări asupra lui Cehov, punându-i întrebarea: E sau nu e demn de geniul pe care îl are?

Viața autorului „Livezii cu vișini", a fost dură. Chiar și după ce numele său a fost cunoscut, după ce au apărut marile sale opere, înoitoare ca formă și conținut, Cehov s'a lovit de reaua voință și lipsă de înțelegere a unor critici.

Dealtfel, întreaga înțelegere pentru opera lui Cehov, o operă în care se vorbește despre drepturile și viața a „milioane de mari oameni mărunți", nu a fost dobândită decât la ani după moartea sa, atunci când lumea putredă și decadentă din scrierile sale a ajuns la acel iremediabil sfârșit pe care el îl prevedea.

„Cehov al nostru" se intitulează ultimul capitol din cartea lui Ermilov, în care este arătată dragostea poporului sovietic și a conducătorilor săi, pentru acest scriitor rus, „omul — cum spunea K. S. Stanislavski — care a prevăzut cu mulți ani înainte, multe din cele întâmplate, și care ar fi știut să primească așa cum trebue toate cele prezise de el".

Bibliografie

A. C. Crupscaia: Copilăria și adolescența lui Lenin

Fosta tovarășe de viață a marelui Lenin povestește — în cuvinte calde și emoționante — diferite momente din viața lui Ilici, marele dascăl al proletariatului.

Incă dela inceput, autoarea arată în ce chip a fost educat Lenin de către tatăl său, în acord cu principiile pedagogice progresiste ale lui Dobroliubov.

Exemplul fratelui său, despre care aflăm că a îmbrățișat cauza revoluționară, fiind condamnat la moarte în urma unui atentat nereușit împotriva țarului Alexandru al III-lea, precum și alte importante evenimente ale timpului, au trezit în sufletul adolescentului Ilici dorința înflăcărată de a sluji cauzei revoluției.

Dar pe când fratele său și întregul grup, «Voința Poporului» luase calea nihilistă a atentatelor împotriva despoților, Lenin înțelege încă din tinerețe că anu acesta este drumul pe care trebue s'o aleagă un revoluționar.

In afară de momentele legate exclusiv de copilăria și adolescența lui Ilici, Crupscaia povestește și alte întâmplări, care toate fac posibilă o înțelegere cât mai completă a epocii în care marele Lenin s'a pregătit pentru a duce lupta de eliberare a proletariatului din Rusia de sub exploatarea capitalistă.

Această broșură a apărut în Editura Tineretului.

SPORT

(Urmare din pag. 1-a)

ciții, de sporturi noi practicate numai de aristocrați și clasele avute: turf, tennis, golf.

Din analiza cuvântului și din drumul lui de secole, cum și din definiția care i se dă, destul de rareori și destul de aproximativ și controversat, desprindem sensul, înțelesul acestei noțiuni: exercițiu corporal, mișcare în aer liber, întrecere și luptă, cu natura, cu alt om, cu sine însuși. Ceeace înseamnă că sportul are vârsta omului, că el s'a născut odată cu primul vânat și prima locuință.

Dar sport adevărat, nu avem decât de cinci-șease milenii, decând știm ceea ce înainte nu se putea ști. Făceau Chinezii și Egiptenii sport? Sigur, dar fără să-l numească astfel. Dar Grecii? Și ei deopotrivă și încă un sport deplin, realizând sănătate, forță și frumusețe, fără însă a-l numi astfel.

Astăzi sportul este un factor activ al vieții moderne, un bun și un drept al omului.

Se spune adesea, cuprinzător firește, educație fizică și sport. Deși s'ar putea spune, tot atât de cuprinzător și corect, credem noi, educație fizică dacă-i vorba de joc, dans, gimnastică, sport — sau sport, când este vorba numai de el.

Și se mai spune foarte adesea, din păcate fără adevăratul lui conținut, numai sport, înțelegându-se prin el, și gimnastică și joc de dans, ceea ce-i și exagerat și greșit. Dar aceasta este o altă problemă, care va trebui și ea cândva lămurită.

Sport rămâne deci cuvântul plecat să colinde mări și țări, să intre în toate dicționarele lumii și să fluture pe buzele tuturor oamenilor. Al oamenilor care l-au legat de viața lor și de bucuria lor de-a trăi.

VIRGIL LUDU

JOCURILE UNIVERSITARE MONDIALE

(Urmare din pag. 1-a)

erau prezentate filme sovietice, cehoslovace, cu caracter educativ-cultural și sportiv.

La aceste reuniuni înaintea reprezentațiilor cinematografice au avut loc manifestațiuni culturale ale unui ansamblu artistic format din studenți cehoslovaci. In același timp fiecare grup național a prezentat în măsura posibilităților programe specifice de cântece și dansuri naționale.

Cmai legătura care s'a stabilit eea ce constitue un fapt deosebit de important, este tocînitre studenți și muncitori cari după cum se știe au dat sprijin nepreccupeții pentru buna organizare a acestor concursuri.

Publicul care a asistat la aceste concursuri a fost de altfel alcătuit în marea sa majoritate din muncitori veniți din toate colțurile Republicei Cehoslovace.

Reprezentanții noștri au făcut dese vizite și au primit vizite din partea studenților unguri, bulgari, cehoslovaci și polonezi. Dealtfel, între reprezentanții acestor națiuni s'au stabilit puternice legături de prietenie.

Inchiderea concursurilor a avut loc Duminica trecută printr'o mare recepție, unde s'a manifestat pentru pace și trainice legături între popoare.

Inainte de recepție toate delegațiile de sudenți au pornit dela locurile unde erau încartiruite, în grupuri, fiecare student purtând în mână o torță aprinsă. Toate grupurile s'au adunat în fața clădirei unde a avut loc recepția. Aci studenții au cântat și au încins împreună o mare horă, intrând apoi în clădire brat la brat.

Recepția a decurs într'o atmosferă de caldă prietenie, acest fapt arătând în mod clar rolul important pe care-l joacă aceste manifestațiuni sportive în cimentarea ideii de pace.

*

Duminecă dimineața a avut loc ședința de închidere a jocurilor, cu care prilej s'au stabilit amănunte în legătură cu jocurile din vara anului curent ce se vor desfășura la Budapesta.

In drum spre casă caravana română a rămas o zi la Praga, unde a fost primită de membrii asociației pentru strângerea legăturilor dintre RPR și Cehoslovacia. Cu această ocazie a avut loc o manifestație culturală.

Jocurile universitare mondiale dela Splindleruv Mlyn au constituit astfel un prilej fericit pentru afirmarea puternică a solidarității dintre popoarele iubitoare de pace (iș).

CONFERINȚĂ LA GAZ-ELECTRA

Astăzi dimineață la ora 9 are loc în sala Gaz-Electra o conferință a Sectorului Galben UTM referitoare la crearea Organizației Unice revoluționare a Tineretului.

După conferință se dispută un cross a cărui sosire va fi în Piața Romană.

La Filatura Românească sportivii depășesc normele

Intreprinderea «FILATURA ROMANEASCA» se află pe șoseaua Fundeni-Antelimon.

Aici, bumbacul brut este prelucrat și zeci de camioane ies zilnic pe poartă purtând baloturi de fire,— care iau drumul satelor noastre, sau ale fabricilor de confecțiuni.

In intreprinderea aceasta se muncește fără incetare iar mișcarea sportivă este la înălțimea realizărilor profesionale.

In anul 1948, s'au adăugat secției de foot-ball câte o secție de hand-ball, de volley-ball, de gimnastică, de atletism, de tennis de masă, de șah și de box.

S'au angajat antrenori pentru diferitele sporturi, printre care: Brădeanu la hand-ball, Winkler Palma la gimnatică și atletism, Dinescu Ștefan la volley-ball și tennis de masă, Tudor Pipoș la box.

Intreprinderea posedă un teren de sport împrejmuit, pe care au început de curând lucrările pentru amenajarea unei piste de atletism.

«FILATURA ROMANEASCĂ», dispune și de o sală de gimnastică spațioasă folosită și ca sală de fetivități.

Se găsesc aci trei mese de ping-pong și opt mese noui de șah.

Intr'o încăpere alăturată, se află biblioteca intreprinderii cu peste 2500 de volume, printre care și numeroase broșuri tehnice de sport.

Biblioteca posedă deasemeni colecții de ziare și reviste.

La loc de cinste sunt așezate în vitrine frumos aranjate, premiile obținute de echipele fabricei, la diferitele competițiuni la care au participat.

*

Pe TUDOR PIPOȘ antrenorul de box — l-am întâlnit la poarta întreprinderii: este portar. Are 26 elevi — și speră că în curând boxul să cucerească noi adepți.

Secția cu cei mai mulți muncitori este secția rings — unde la fiecare pas am întâlnit sportivi și sportive.

Echipa de hand-ball feminin „Filatura Românească"

Aici lucrează DIDINA BACIU, conducătorea echipei de hand-ball, o meritoasă lucrătoare care a depășit norma de lucru cu 27,3 la sută.

Joacă handball numai de câteva luni — de când a luat ființă această echipă în fabrică.

Toți în secția rings găsim și pe OLTA ILIESCU responsabilă în comitetul sportiv — care practică gimnastica și face parte din echipa de hand-ball.

CONSTANTIN ȘTEFAN — lucrează la patru mașini deși are numai 18 ani. A participat la proba de 3000 m. în CUT și ne-a povestit că de atunci s'a îndrăgostit de atletism. Ca și alți 108 muncitori care compun secția de atletism.

Din ansamblul de gimnastică s'a remarcat mereu ACHILINA STRUNGARU — care a participat la toate manifestațiile de acest fel.

Ne-a mărturisit bucuria de a putea face sport — fapt care altădată îi era cu neputință.

La secția bataj — mecanic de întreținere jucătorul de foot-ball VASILESCU CONSTANTIN în vârstă de 19 ani, ne spune că au început antrenamentele care se desfășoară în conformitate cu hotărîrile luate de conferința antrenorilor.

Pe lângă echipa de foot-ball care activează în district, intreprinderea mai are echipe de juniori și pitici.

Deasemenea fabricei — IANCOVICI— ne-a vorbit despre tennisul de masă — sportul care îi place cel mai mult. Secția cuprinde 36 jucători — care participă la diferitele concursuri între secții și întreprinderi. Patru din acești jucători au participat și în cupa R. P. R.

Din intreprindere au fost trimiși la școala de planorism «23 August» cinci băieți și două fete.

*

Am redat mai sus, succint, activitatea sportivă a muncitorilor dela Filatura Românească. O activitate— intensă — care se desfășoară cu multă regularitate, paralel cu munca de toate zilele închinată producției și depășirii normelor. Accentul în această mișcare sportivă cade pe o cât mai largă difuzare a sportului în rândurile massei de salariați și numărul secțiilor sportive existente azi la Filatura Românească constitue o dovadă că acțiunea de propagare a avut succes.

M. Enescu

In cinstea unificării tineretului

Campionatele studențești de volley și basket

Programul jocurilor de astăzi

In sălile liceelor Sf. Sava și Gh. Șincai continuă astăzi campionatele studențești de volley și basket-ball, programate în cinstea unificării tineretului.

Iată programul jocurilor:

Basket-ball

SALA SF. SAVA

8,30: Alimentara I — Petrol și Gaze I; 9.15: Agronomia — Farmacia I; 10: ze, arbitru V. Ionescu; 11: ITC — Inst. Juridică-Ad-tiv, arb. V. Ionescu; 12: Inst. Alimentar — Inst. Construcție, arb. R Poenaru.

Delegat Virgil Ionescu.

Volley-ball

SALA GHEORGHE ȘINCAI

8,30: Alimentara I — Petol și Gaze I; 9.15: Agronomia — Farmacia II; 10: Horticultura — Alimentara II; 10,45: ISEF — Politehnica I; 11.30: Litere — ITC; 12,15: Juridico-Administrativ III — Căminul „1 Mai"; 13: Arhitectura — Politehnica II.

DELA C. S. U.

Clubul Sportiv Universitar (CSU) — Secția de rugby — anunță pe toți jucătorii săi că au început antrenamentele de sală în fiecare Luni și Vineri la orele 19. Antrenamentele au loc regulat la Institutul de Educație Fizică (fost ANEF) str. Maior Ene nr. 12.

Sunt convocați pentru Luni, 14 Februarie a. c. la orele 19, următorii jucători: Stărcu Nae, Pădureanu, Finantiu, Poenaru Iordache; Popovici Lucky; Popovici Milan; Pavlescu; Bater; Borănescu P.; Ciuley Liviu, Mihăilescu, Calinachi, Pârjol, Combiescu; Simuț Gherculescu; Bibiri; Kofler; Mândru; Sechely; Cristea; Peahă; Ciotea; Giurescu; Borcan; Mănciulescu precum și toți juniorii și cei ce vor să activeze în cadrul secției de rugby.

(Urmare din pag. 3-a)

VALERIA, PRIMA LA CROSSUL POPULAR!

team nevoia să ies la aer. Era soare, era frumos. Pe zăpadă erau prinse parcă pietre scumpe. Am pornit încet, încet spre „Cetățue". Nu mi-am luat skiurile. In urma mea venea Ursu. Dar era foarte nehotărît. Se oprea din când în când și se oseza în drum. Din urmă n-au ajuns băeți și fete care se duceau și ei la ski. Hora satului se mutase acolo.

Guido avea în jurul lui pe băeții din clasa a III-a — clasa de care se plângea tata. M'am apropiat de ei, credeam că le explica ceva dela ski, mare mi-a fost mirarea când am văzut că îi asculta lecțiile pentru a doua zi. Voia ca tata să nu se mai supere.

Am zâmbit și Guido mi-a făcut cu ochiul. A împăcat munca și sportul.

*

Până la cross nu mai erau multe zile. Era în aceeiași zi cu a mamei. In casă era acea „atmosferă specială" de care spuneam. Tata se uita spre zările lui. Mă simteam bine și cu toate că fusesem bolnavă — la gândul zilei de sărbătoare lucram cu multă tragere de inimă. Mă pregătisem serios pentru crossul de ski. Guido nu era însă bine pregătit, se ocupase mai multe de ceilalți.

Eu coboram fără teamă și cădeam din ce în ce mai rar.

Bunica desfăcuse triconl și acum făcea din lâna sbârcită ciorapi pentru noi. Intr'o dimineață am întrebat-o ce îi dă mamei. Nu știa nici ea, și nici n'am știut să o sfătuesc.

Ne-am sculat tare de vreme. Guido și cu mine trebuia să ne ocupăm și de organizare. Numai tata era treaz.

— Ați și plecat? E încă noapte. Vin și eu mai târziu să vă văd.

— Sărut-o pe mama din partea noastră. Am pornit.

— Ce îi dai tu mamei? Eu n'am pregătit nimic. De fapt și ea ne-a spus că se supără dacă o să cheltuim bani. Dar poate până de seară ne vine vreo idee.

Dinspre sat veneau și alții cu skiurile pe spate.

Am mers cu toții spre locul de plecare. Din urmă se auzeau alte glasuri. Se strigau unul pe altul. Unii nu aveau skiuri, dar le luau dela cei din primele serii. Chiar și oamenii mai în vârstă veneau să vadă crossul.

Intâi au pornit ceei mici. Ți-era drag să-i vezi cum luptă cu nămeții. Ninsese cu două zile înainte parcă dinadins pentru ziua asta Guido alerga dela unii la alții. Era în întrecere cu tovarășii dela ateliere. Fiecare voia ca cei pregătiți de el să fie în număr cât mai mare și să ocupe locuri cât mai bune.

La sosire s'au înghesuit cu toții. Cei dela urmă veneau ca dela o plimbare. Ba unul dintre ei s'a oprit ca să-și tragă căciula care-i venise peste ochi. Nu mai avea mulți metri până la sosire.

Au urmat apoi cei mari. Tot alergând nu mi-am dat seama când trecea timpul; am auzit pe unul strigând „fetele la start".

Soarele se ridicase sus. Toți oamenii din sat veniseră să vadă concursul. Se strânseseră atâția încât cu mi-aș fi închipuit niciodată că locuesc atâția în satul nostru. Unii își suiseră familia în sania cu cai și veniseră la „Cetățuia" — parcă era un iarmaroc iarna.

Am pornit și noi. Știam că va fi foarte greu. Eram vreo 20 de fete. Parcursul era greu cu urcușuri în piez și pante foarte înclinate. Am încercat dela început să-mi câștig un avantaj pe care să-l mențin apoi. Eram cu 20 de metri în fața celorlalte, dar deodată am greșit drumul, am făcut un ocol inutil. Până să revin la drumul bun am fost ajunsă. Fetele nu m'au lăsat să mă depărtez. Incepusem să obosesc. Nu-mi mai găseam răsuflarea regulată fără de care știam că n'am să pot face nimic.

Una, două... au trecut pe lângă mine. Au început chiar să se depărteze. Celelalte rămaseseră în urmă. Eu nu voiam ca cele trei să treacă cu mulți metri înaintea mea. Eram pe un platou drept, dar știam apoi că urma o pantă cu o înclinare mare. Dacă isbuteam să scobor bine puteam să câștig.

Imi venea să închid ochii. M'am stăpânit cât puteam eu de mult și am ales locul cel mai greu. Jos de tot am văzut pentru o clipă oamenii. Păreau mici și pătau ca niște puncte zăpada.

M'am aplecat mai mult înainte. Niciodată n'am avut atât curaj. Am trecut prima pe sub poartă. Guido m'a îmbrățișat. Lumea m'a înconjurat. Nu puteam să răsuflu dar eram fericită. Imi venea să plâng de fericire.

Mi-au prins în piept insigna. Mi se părea că nici nu pornisem în cursă; aș fi vrut să mai concurez încă odată. Și totuși eram așa de obosită.

A plecat și Guido. Am așteptat mult și-mi era teamă mai mult pentru el decât îmi fusese mie în concurs. Toți ceilalți erau skiori buni.

De sus de pe deal un om făcea semn, dar nu înțelegeam nimic. Știam locurile pe unde era traseul lor. Mă gândeam la locurile pe unde treceau. Si deodată au apărut. Trei — așa ca pe o insignă.

Niciodată n'am văzut o cursă ca aceia. Oamenii din jur încurajau. Mie mi se oprise respirația. Stăteam lângă poartă. Au trecut unul după altul. Guido a venit cu un metru înainte. Toată lumea era fericită, m'am dus și eu în vale spre el. In jurul lui se strânseseră toți băeții pe care-i învățase să skieze.

— Acum fiindcă s'a terminat, — spuse unul, — să ne ascultăm lecțiile pentru mâine. Am învățat cu toții.

*

Ne-am întors fericiți acasă.

— Ce-i dăm mamei?

— Nu știu. Tata dece n'a venit oare?

Am deschis încet ușa dela bucătărie. Nimeni. A doua ușă. In jurul sobei mama și bunica. Ne așteptau.

Parcă la o comandă ne-am scos insignele.

— Iată cadoul nostru.

— E ziua cea mai frumoasă — două sărbători.

Niciodată n'a fost atâta fericire la noi în casă.

A venit și tata.

— N'ai fost la cross?

— Ba da.

— Nu te-am văzut.

— Eram și eu acolo, dar am stat deoparte.

M'am bucurat în tihnă de sărbătoare. Știam că într'o zi lumea va fi mulțumită. Știam...

Se făcuse noapte. Am aprins lampa. Am întrebat-o pe bunica ce i-a dat mamei.

— Nimic. Am așteptat-o să se scoale. Am adus pisicile în camera mea și când a venit am felicitat-o toți trei.

După masă ne-am strâns în jurul sobei. Guido și-a făcut o țigară, tata și-a aprins luleaua.

Am început fiecare să povestim despre cursa noastră.

Mama ținea strâns în mână, cele două insigne.

Lumina s'a stins târziu în noaptea aceea în casa noastră.

F. Vornicu